

— Тате, не е истина, че всѣки човѣкъ си има звѣзда на небето и че щомъ умрѣ човѣкъ, звѣздата му пада на земята. Азъ ти казвамъ, че това не е истина. Тѣй ни каза учителтъ, а той никога не лъже. Ако искашъ, хайде да питаме още веднажъ учителя. Ето го прѣдъ насъ, ние скоро ще го настигнемъ. Думата бѣше за мене. Слѣдъ нѣколко крачки цѣлата група селяни ме настигнаха. Азъ не чакахъ да ме запитватъ. Слѣдъ обикновеннитѣ поздрави почнахме разговора:

— Вие, както се види малко знаете за звѣздитѣ, тѣй подзехъ азъ, но ученитѣ хора — *астрономитѣ*, които наблюдаватъ небеснитѣ свѣтила, добрѣ познаватъ всѣка звѣзда. Тѣ гледатъ звѣздитѣ съ дълги трѣби, наречени *телескопи*. Съ тѣхъ виждатъ не само тѣзи звѣзди, които ние виждаме, но още много други, които ние не можемъ да видимъ съ просто око: тѣ свѣтятъ много по-слабо. Астрономитѣ знаятъ, какъ сж разположени всички звѣзди по небето. За тѣхъ не е трудно да ги изобразятъ на листове. Така съставятъ карта на небето. Ето защо тѣ добрѣ знаятъ, че звѣздитѣ нито се увеличаватъ нито се умаляватъ: колкото сж били едно врѣме, толкова сж сега, толкова ще си останатъ и за на прѣдъ. Значи, падналото пламче не е истинска звѣзда.

При това астрономитѣ обясняватъ, че има звѣзди, като нашето слѣнце, даже и по-голѣми отъ него. Съ други думи: слѣнцето е една отъ небеснитѣ звѣзди.

Само че слѣнцето е много по-близко до насъ, отколкото другитѣ звѣзди. Както слѣнцето не